

Ромъния и билъ кметъ на сливенската колония въ Дудещи.¹⁾ Въ Дудещи сливенци сж имали учителъ по български, нѣкой си Чунгата Гица, но скоро, вѣроятно по настояването на чокоя Москоолу, комуто принадлежала земята на Дудещи, дошълъ влашки учителъ, на име Логъфъто Илия. (Така го наричаше Дѣдо Нойко, чиито родители били въ Дудещи). Но Селимински придумалъ сливенци да не го приематъ и да си „държатъ вѣрата“. Голѣмата сливенска колония въ Пloeщъ имала българско училище, между учителитѣ въ което е билъ и Х. Димитровия четникъ Александъръ Василевъ Читаклиевъ, по родители сжщо отъ Сливенъ. Кждѣ 1870 г., обаче, българското училищно дѣло въ тоя „втори Сливенъ“ почнало да пропада. Днесъ въ Пloeщъ нѣма ни българско училище, ни българска черква. Другъ е случаятъ съ сливенци въ Браила, дѣто българската община е била най-интелигентната и най-енергичната между другитѣ задъ Дунава, отъ чиято срѣда сж излѣзли най-яркитѣ проблѣсци при възраждането ни въ началото на първата половина отъ миналия вѣкъ.

По думитѣ на Сава Доброплодни, слѣдъ 1830 г. първи учителъ по гръцки въ Сливенъ е билъ *Ганчо Котленина* (между 1832 и 1834 г.) Той билъ извѣстниятъ по-сетнѣ Гавраилъ Кръстевичъ, ученикъ на Райно Поповичъ въ Карлово. Отъ Сливенъ билъ повиканъ отъ съгражданина си Стефанъ Богориди въ Цариградъ, отъ дѣто пъкъ заминава да слѣдва правото въ Парижъ. (Както се каза, Райно Поповичъ отъ Жеравна е билъ ученикъ на сливенеца Даскалъ Андончо, а по думитѣ на Доброплодни, такъвъ и на баща му Х Илия, вѣроятно по черковното пѣние. Между останалитѣ ученици на Х. Илия се споменуватъ Попъ Юрданъ попъ Димитровъ, волентира Х. Александрия, Даскалъ Еню пѣвеца, Даскалъ Ставраки, Х. Хараламбо и др., все сливенци).

Слѣдъ Ганчо Котленина, въ Сливенъ идва послѣдниятъ пионеръ на елинизма. Той се е наричалъ *Цукала* и билъ родомъ отъ Ионийскитѣ острови²⁾, споредъ едни отъ о-въ Закинто (Занте), споредъ други отъ Кефалония — (Ср. Зап.

¹⁾ Братъ на Добровски си пробилъ пътъ чрѣзъ гръцкия езикъ. Отъ Ромъния той отива въ Женева, а сетнѣ става главенъ коректоръ по гръцки на издателската фирма Фирминъ Дидо. Дълги години слѣдъ това той става „професоръ“ по френски въ Смирна, послѣ въ Сира и въ Ви-на, дѣто и се загубва.

Вѣроятно синъ на Мавроди Киряковъ ще е билъ извѣстниятъ богатъ въ Русе (прѣди освобождението), на име Мавриди. Като сиомоществувателъ на български книги се чува нѣкой си „Георги Киприанидисъ“ отъ Сливенъ.

²⁾ Вижъ за него статията на Д-ръ Д. Минковъ подъ заглавие „Георги Цукала (биографическа бѣлѣжка)“ въ Свѣтлина, год XXII (1914), книжка IV, стр. 12 — за Цукала се отзовава съ подобающата прѣцѣнка и Д-ръ Селимински, Запис. стр. 67.